

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 6CoCsp/16/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121264290
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 05. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Stanislava Kollárová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:6121264290.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Stanislavy Kollárovej a členov senátu JUDr. Ivety Anderlovej a Mgr. Marka Anovčina v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o. so sídlom Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Mýtna 48, IČO: 35 831 154, zastúpený: JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Bratislava - mestská časť Staré Mesto, Mýtna 48, proti žalovanej: S. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. nad E., C. XXX/XX, o zaplatenie 11 667,67 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 21. januára 2022, č. k. 28Csp/35/2021-143, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku II. ako aj súvisiaci výrok III. o náhrade trov konania **p o t v r d z u j e** .

II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. zastavil konanie v časti o zaplatenie 50 eur a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 50,- eur od 17.03.2021 do zaplatenia. Vo výroku II. zamietol žalobu. Vo výroku III. žalovanej nepriznal náhradu trov konania. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd zaviazal pôvodne žalovaných 1/, 2/ zaplatiť 11.667,67 eur s úrokmi z omeškania a trovy konania. V predmetnej veci Okresný súd Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 3Up/299/2021 vydal dňa 19.03.2021 platobný rozkaz, ktorý voči pôvodne žalovanému 2/ Jozefovi Behancovi, nar. 02.07.1957 (ďalej len „pôvodne žalovaný 2/“) nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 22.04.2021, a teda stranou sporu zostala žalovaná, ktorá podala proti platobnému rozkazu odpor. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil nasledovný skutkový stav: Zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru "Flexipôžička" zo dňa 19.03.2014 súd zistil, že táto bola uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu ako bankou a žalovanou ako dlžníkom a pôvodne žalovaným 2/. Na základe zmluvy poskytol právny predchodca žalobcu žalovaným 1/ a 2/ úver vo výške 16 000 eur s úrokom 14,30 % ročne, pri RPMN vo výške 15,25 % s tým, že žalovaní sa zaviazali vrátiť dlžnú sumu s úrokom v 120. mesačných splátkach po 251,12 eur so splatnosťou prvej splátky 17.04.2014 Konečná splatnosť bola dohodnutá na 17.03.2024. Súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky VÚB, a.s. na poskytovanie spotrebných úverov fyzickým osobám - občanom a európske informácie o spotrebiteľskom úvere týkajúce sa konverzie dlhu. Dňa 12.05.2016 uzatvorili sporové strany dodatok k zmluve o poskytnutí spotrebiteľského úveru "Flexipôžička" zo dňa 19.03.2014. Z listinného dôkazu - výzva na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 13.08.2018 bolo zistené, že právny predchodca žalobcu upozornil žalovanú, že dňom 13.08.2018 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva so zostatkom 14 328 eur. Výzva bola doručená žalovanej do vlastných rúk dňa 20.08.2018. Z oznámenia o postúpení pohľadávky súd zistil, že právny predchodca žalobcu VÚB, a. s. oznámil žalovaným listom zo dňa 09.07.2020, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok postúpila spoločnosť VÚB, a.s. pohľadávku banky VS 5137486921 spolu s úrokmi

a ostatným príslušenstvom spoločnosti na žalobcu ku dňu 08.07.2020. Z výzvy na zaplatenie pohľadávky zo dňa 10.07.2020 súd zistil, že touto výzvou žalobca oznámil žalovanej, že jej pohľadávka pod číslom zmluvy 5137486921 bola postúpená žalobcom na spoločnosť Intrum Debt Finance AG v sume 18 666,35 eur. Právne vec súd posúdil podľa § 261 ods. 3 písm. d), § 497 Obchodného zákonníka; § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch; § 52 ods. 1 až 4, § 524 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka; § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách účinného v čase postúpenia pohľadávky na žalobcu. Súd uviedol, že v konaní mal za nesporne preukázané, že na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského zo dňa 19.03.2014 bol zo strany veriteľa VÚB, a.s. žalovanej ako dlžníkovi poskytnutý úver vo výške 16 000 eur, ktorý mala splácať v 120 pravidelných mesačných splátkach. Súd skúmal, či je žalobca v spore aktívne vecne legitimovaný. Pri postúpení pohľadávky súd skúmal, či bol dodržaný postup podľa § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Súd konštatoval, že nebola naplnená podmienka doručenia písomnej výzvy banky dlžníkovi na zaplatenie dlhu pred postúpením pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách. Žalobca síce žalovanej doručil výzvy - tri upomienky - pokusy o zmier na uhradenie dlžnej sumy pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru na doplatenie dlžných splátok úveru s upozornením, že inak vyhlási úver za predčasne splatný, resp. odstúpi od zmluvy a tiež písomnosť zo dňa 13.08.2018, ktorou vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovanú na úhradu takto mimoriadne zosplateného dlhu. Súd však nepovažoval tieto výzvy doručované žalovanej v procese vyhlasovania mimoriadnej splatnosti úveru v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Tieto výzvy nemôžu byť považované za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách aj z toho dôvodu, že stav pohľadávky deklarovaný pred zosplatením nie je aktuálnym stavom pohľadávky pred jeho postúpením, a to aj s poukazom na prirastajúce príslušenstvo (úroky z omeškania), a preto výška dlhu, na ktorého zaplatenie bola žalovaná vyzvaná v súvislosti s vyhlásením mimoriadnej splatnosti, tak v čase pred postúpením pohľadávky ani nie je reálna (k postúpeniu došlo až takmer dva roky po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru). Taktiež z týchto listín nevyplýva úmysel banky, že by táto listina mala byť zasielaná žalovanej práve aj v súvislosti so zamýšľaným postúpením pohľadávky, keď obsah tejto listiny tomu ani náznakom nenasvedčuje. Podľa súdu bolo zrejme podľa obsahu, že účelom vyhotovenia týchto listín - výziev bolo jedine dodržanie postupu stanoveného § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka pre to, aby sa pohľadávka mohla účinne stať splatnou ešte pred uplynutím dojednej konečnej splatnosti. Okrem uvedeného bol súd toho názoru, že výzva v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách musí byť kvalifikovaná. Zákon síce nestanovuje žiadne osobitné obsahové náležitosti na túto výzvu, avšak z obsahu a zmyslu tohto ustanovenia nepochybne vyplýva, že nestačí akákoľvek výzva banky na zaplatenie, ale touto výzvou musí banka jednak vyzvať dlžníka na zaplatenie dlžnej sumy s uvedením lehoty 90 dní a upozorniť ho, že po márnom uplynutí tejto lehoty bude banka oprávnená postúpiť pohľadávku na iný, hoc aj nebankový subjekt bez súhlasu dlžníka. Písomné oznámenie postupcu (banky) žalovanej o postúpení pohľadávky zo dňa 09.07.2020 tiež nie je výzvou podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže táto písomnosť je realizovaná až po tom, čo došlo k postúpeniu pohľadávky a tiež nie je podľa obsahu výzvou na úhradu. Súd pritom nemôže z úradnej povinnosti v spotrebiteľskom spore zaobstarávať dôkazy, ktoré nenavrhol dodávateľ - žalobca (len tie, ktoré nenavrhol spotrebiteľ a ktoré by svedčali v spotrebiteľov prospech), preto v konaní ani nebolo možné, aby súd ex offo zaobstarával od žalobcu dôkazy o tom, či bol dodržaný postup pri postúpení pohľadávky. Aj keď to z gramatického výkladu ustanovenia § 295 CSP explicitne nevyplýva, v zmysle judikatúry Súdneho dvora EÚ totiž podľa § 295 CSP ide len o vykonávanie takých dôkazov ex offo, ktoré by mohli byť v prospech spotrebiteľa. O trovách konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP a žalovanej ako strane sporu, ktorá mala vo veci plný úspech priznal náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie a bránenie práva v rozsahu 100 % proti žalobcovi ako strane sporu, ktorá vo veci úspech nemala. Z dôvodu, že žalovanej preukázateľne žiadne trovy konania nevznikli a žiadne si neuplatnila, súd rozhodol tak, že výrokom rozsudku vyslovil, že žalovanej náhradu trov konania nepriznáva.

2. Proti tomuto rozsudku, výroku II. a III., ak podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca, namietajúc ust. § 365 ods. 1 písm. d/, e/, f/ a h/ CSP. Uviedol, že pokiaľ súd uvádza, že nebolo preukázané, že si právny predchodca žalobcu splnil podmienky požadované v ustanovení § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, predovšetkým čo sa týka doručenia upozornenia spotrebiteľa pri omeškaní so splatením splátok viac ako 3 mesiace, že v lehote nie kratšej ako 15 dní uplatní práva na zosplatenie úveru, toto tvrdenie súdu podľa žalobcu nebolo správne. Spolu so žalobou bola súdu doručená nielen tretia upomienka zo dňa 30.04.2018 (výzva na úhradu omeškanej splátky), ale spolu s ňou aj podací hárok preukazujúci doručovanie tejto žalovanému, a to pod číslom zásielky RE526617071SK. Z tohto podacieho hárku je zrejme, že predmetná výzva bola daná na poštovú prepravu dňa 30.04.2018, čo vyplýva z dátumu

na ľavej bočnej strane hárku. Obe tieto listiny, a taktiež výzva právneho predchodcu žalobcu na predčasné splatenie s doručkovou obálkou, sú súčasťou súdneho spisu od doručenia návrhu na vydanie platobného rozkazu. Ďalej uviedol, že zo znenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že banka alebo pobočka zahraničnej banky má právo postúpiť postupníkovi svoju pohľadávku za podmienky, že a) klient bol na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku písomne vyzvaný a b) jeho omeškanie trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Žalobca preukázal platné zosplatenie úveru a výzvu banky zo dňa 13.8.2018 na zaplatenie dlžného zostatku úveru, ktorá bola žalovanej riadne dňa 20.8.2018 doručená, čo preukazujeme predloženou doručenkou. Nakoľko žalovaná napriek výzve banky na plnenie bola viac ako 90 dní v omeškaní so zaplatením svojho ods. splatného dlhu voči banke, týmto boli splnené zákonné predpoklady pre platné postúpenie bankovej pohľadávky podľa ust. § 92 ods. 8 z. o bankách, ku ktorému došlo dňa 8.7.2020, t. j. po 90 dňovom omeškaní od výzvy na plnenie. Vzhľadom k tomu, že v tomto konaní preukázal splnenie oboch uvedených podmienok, žalobca mal za to, že k postúpeniu pohľadávky došlo riadne a platne. Pri výklade právnych úkonov a ich posudzovaní z pohľadu nárokov na ich platnosť je nevyhnutné brať na zreteľ ústavný príkaz preferencie výkladu v prospech platnosti právneho úkonu a dôvody neplatnosti nerozširovať nad rámec zákonom uvedených prípadov. Navrhoval, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že zaviazá žalovanú zaplatiť žalobcovi sumu vo výške sumy 11 667,67 Eur úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 12 297,67 Eur od 28.8.2018 do 20.7.2020 úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 12 167,67 Eur od 21.7.2020 do 20.8.2020 úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 12 037,67 Eur od 21.8.2020 do 22.9.2020 úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 11 917,67 Eur od 23.9.2020 do 22.10.2020 úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 11 867,67 Eur od 23.10.2020 do 16.11.2020 úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 11 817,67 Eur od 17.11.2020 do 17.12.2020 úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 11 767,67 Eur od 18.12.2020 do 22.1.2021 úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 11 717,67 Eur od 23.1.2021 do 16.2.2021 úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 11 667,67 Eur od 17.2.2021 do 16.3.2021 úrok z omeškania 5,00 % ročne zo sumy 11 617,67 Eur od 17.3.2021 do zaplatenia, a priznal mu náhradu trov konania a trov právneho zastúpenia v plnom rozsahu.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len "CSP"), bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keď nebolo potrebné zopakovať ani doplniť dokazovanie a nevyžadoval to ani dôležitý verejný záujem v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku II. ako aj v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

5. Odvolaním bol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v zamietajúcom výroku II. a s tým súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania. Výrok I. ktorým bolo konanie v časti o zaplatenie 50 eur a úroku z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 50 eur od 17.03.2021 do zaplatenia zastavené, odvolaním napadnutý nebol, nadobudol právoplatnosť a odvolací súd ho nepreskúmal.

6. Súd prvej inštancie založil svoje zamietajúce rozhodnutie na právnom závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie na strane žalobcu, ktorý nepreukázal platné postúpenie pohľadávky proti žalovanej z pôvodného veriteľa tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. Zákon o bankách (ďalej len „Zákon o bankách“). Súd mal za to, že žalobca nepreukázal kvalifikovanú výzvu podľa uvedeného ustanovenia Zákona o bankách, pričom výzvy - tri upomienky, pokusy o zmier na uhradenie dlžnej sumy pred vyhlásením predčasnej splatnosti úveru a tiež písomnosť zo dňa 13.08.2018 nebolo možné považovať za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách.

7. Odvolací súd preskúmaním veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie vzal do úvahy všetky skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov účastníkov vyplynuli, neopomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo, výsledok hodnotenia dôkazov zodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 CSP. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie použil správny právny predpis, správne ho vyložil a na daný skutkový stav ho aj správne aplikoval. Odvolací súd sa preto stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie a z tohto dôvodu si odvolací súd aj osvojil dôvody napadnutého rozhodnutia, v celom rozsahu na ne poukazuje v zmysle § 387 ods. 2 CSP a k odvolacím námietkam žalobcu dodáva nasledovné:

8. Podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

9. Aktívnou vecnou legitimáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatnené právo, resp. mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitimácie, či už aktívnej, t. j. existencie tvrdeného práva na strane žalobcu, alebo pasívnej, t. j. existencie tvrdenej povinnosti na strane žalovaného, je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 2 Cdo 205/2009). Predmetné ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky, a to, že ide o pohľadávku alebo jej časť, ktorá je splatná, banka vyzvala klienta písomne na splnenie jeho povinnosti po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní.

10. Z obsahu spisu vyplývalo, že právny predchodca žalobcu spoločnosť VÚB a. s., so sídlom Bratislava, Mlynské nivy 1, IČO: 31320155 (ďalej len „právny predchodca žalobcu“) uzatvoril so žalovanou a povodne žalovaným 2/ zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru "Flexipôžička" zo dňa 19.03.2014 (ďalej len „zmluva o úvere“). Žalobca preukázal, že jeho právny predchodca zasielal alebo doručil nasledovné výzvy: Upomienkou - pokusom o zmier zo dňa 30.04.2018 právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú na úhradu pohľadávky spolu vo výške 784,19 eur. Výzva bola podľa podacieho hárku zaslaná žalovanej poštou dňa 30.04.2018. Výzvu na predčasné splatenie zostatku úveru s príslušenstvom zo dňa 13.08.2018, ktorou právny predchodca žalobcu upozornil žalovanú, že dňom 13.08.2018 vyhlásil predčasnú splatnosť úveru vrátane príslušenstva so zostatkom 14.328,- eur. Výzva bola doručená žalovanej do vlastných rúk dňa 20.08.2018 a oznámenie o postúpení pohľadávky, ktorou právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej listom zo dňa 09.07.2020, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok postúpil pohľadávku na žalobcu ku dňu 08.07.2020. Žalobca následne zasielal výzvu na zaplatenie pohľadávky zo dňa 10.07.2020, ktorou oznámil žalovanej, že jej pohľadávka pod číslom zmluvy 5137486921 bola postúpená žalobcom na spoločnosť Intrum Debt Finance AG v sume 18 666,35 eur.

11. Zmluvu o úvere ako veriteľ pôvodne uzatvoril bankový subjekt. Zákon o bankách v prípade postúpenia bankovej pohľadávky vyžaduje splnenie osobitných podmienok práve z dôvodu ochrany dlžníka ako klienta banky. V tomto zmysle ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách okrem toho, že predmetom postúpenia pohľadávky môže byť len pohľadávka, alebo jej časť, ktorá je splatná a klient banky musí byť nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní vyžaduje, aby banka pred postúpením pohľadávky vyzvala klienta písomne na splnenie jeho povinnosti a klienta na možnosť postúpenia upozornila. Žalobca v konaní nepredložil dôkaz, ktorým by preukázal, že banka žalovaných takto vyzvala písomne na splnenie ich povinností. Rovnako preto, ako súd prvej inštancie, je aj odvolací súd toho názoru, že žalobca v spore pred súdom prvej inštancie nepreukázal splnenie uvedených zákonných podmienok podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách pre platné postúpenie pohľadávky.

12. V odvolaní žalobca poukázal na výzvu zo dňa 13.8.2018 na zaplatenie dlžného zostatku úveru, ktorá bola žalovanej dňa 20.8.2018 doručená. Žalobca mal za to, že práve touto výzvou si právny predchodca žalobcu splnil povinnosť v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Z uvedenej výzvy nevyplýva, že by právny predchodca žalobcu upozornil žalovanú na možnosť postúpenia pohľadávky na iný subjekt. Zákon o bankách nevyžaduje, aby banka presne citovala ustanovenie §

92 ods. 8 v písomnej výzve, avšak účelom takejto výzvy je ochrana klienta pred postúpením bankovej pohľadávky, preto je nevyhnutné, aby bol dlžník na možnosť postúpenia v takejto výzve upozornený. Táto skutočnosť predstavuje podľa názoru odvolacieho súdu aspoň minimálny požiadavok na splnenie účelu uvedeného ustanovenia Zákona o bankách. Za výzvu podľa tohto ustanovenia nie je možné požadovať akúkoľvek výzvu, ktorú veriteľ zasiela dlžníkovi. Spotrebiteľ vo výzve musí byť upozornený nielen na omeškanie, ale aj na jeho následok, na vôľu banky postúpiť pohľadávku a na možnosť zvrátiť postúpenie. Žalobca v konaní nepreukázal, že by jeho právny predchodca pred postúpením pohľadávky takú výzvu žalovanému zaslal. Navyše je zrejmé, že predmetná výzva bola oznámením o zosplatnení úveru a výzvou na zaplatenie dlžnej sumy a nie výzvou, ktorou by bol klient upozornený na možnosť postúpenia pohľadávky.

13. Rovnako ani iné výzvy, ktoré právny predchodca žalobcu zasielal, nemožno považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách tak, ako uviedol aj súd prvej inštancie. Okrem toho výzva označená ako tretia upomienka - pokus o zmier zo dňa 30.04.2018 tiež neobsahovala oznámenie o možnosti postúpenia pohľadávky a navyše by takáto výzva ani nebola prípustnou výzvou v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách, keďže táto by bola pred samotnou splatnosťou pohľadávky, keď v zmysle uvedeného ustanovenia je možné postúpiť len pohľadávku, alebo jej časť, ktoré už sú splatné. Za výzvu podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách nebolo možné považovať ani list zo dňa 09.07.2020, t. j. oznámenie o postúpení pohľadávky, ktorou právny predchodca žalobcu oznámil žalovanej, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok postúpil pohľadávku na žalobcu ku dňu 08.07.2020, keďže takéto oznámenie by logicky mohlo nasledovať až potom, čo bol klient banky na možnosť postúpenia vopred výzvou upozornený. Takáto výzva len oznamovala už danú skutočnosť, že pohľadávka bola na iný subjekt postúpená.

14. Odvolací súd preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku II. ako aj v súvisiacom výroku III. o náhrade trov konania podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

15. O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods.1, § 262 ods. 1 CSP tak, že úspešnej žalovanej nebola priznaná náhrada trov konania, nakoľko si trovy odvolacieho konania neuplatnila a tieto jej ani v odvolacom konaní nevznikli.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).